

Hoofdstuk 1

Bianca

Natúúrlijk neemt het bedrijf van die klootzak de hele bovenste etage in beslag.

Ik drukte op het liftknopje en typte de laatste van een lijst halfzachte interviewvragen in op mijn mobieltje. Sylvia, mijn redactrice, zou niet blij zijn, vooral niet omdat ik er twee dagen te laat mee was en ze nu geen tijd meer zou hebben om veranderingen voor te stellen. Haar hele bestaan draaide om het voorstellen van veranderingen.

Ik was al vijf minuten te laat voor mijn afspraak en die vervloekte lift leek naar boven te krúípen. Ik ramde een paar keer op knop nummer 34 en mompelde dat ik de volgende keer de trap zou nemen. Maar hé, hoe dan? Op deze schoenen? In deze strakke rok? Het was al een wonder dat ik de stoeprand haalde toen de taxi me afzette.

Ik zuchtte diep. Bewégen we eigenlijk wel? Het was echt de langzaamste lift ooit. Gefrustreerd en ook een tikje bang voor het komende interview, probeerde ik het nog maar eens. Terwijl ik de knop bleef indrukken, kermde ik: 'Kom op nou. Ik ben al zo laat.'

Ik zuchtte van verlichting toen de cabine eindelijk een beetje vaart leek te maken. Maar toen stopte hij plotseling met een schok en werd het aardedonker.

'Nou heb je dat klereding ook nog kapotgemaakt,' klonk een diepe stem achter me. Ik maakte een sprongetje van

schrik en mijn telefoon schoot uit mijn hand het donker in. Hij smakte tegen de grond en ik wist wel zeker dat hij stuk was.

‘Shit! Kijk nou wat je doet!’ Ik bukte me en tastte de vloer af, maar vond hem niet. ‘Kun je me misschien een beetje bijlichten zodat ik mijn telefoon kan terugvinden?’

‘Met alle plezier.’

‘Dank je,’ snoof ik.

‘Als ik een mobieltje bij me had gehad.’

‘Maak je een grapje? Je hebt geen telefoon? Wie loopt er nu rond zonder telefoon?’

‘Misschien zou je het eens moeten proberen. Als je niet zo in beslag genomen werd door die van jou, zaten we nu niet in de penarie.’

Ik kwam weer overeind, zette mijn handen op mijn heupen. ‘Hoe dát zo?’

‘Nou, je was zo druk aan het typen, dat je niet eens in de gaten had dat er nog iemand in de lift stond.’

‘En dus?’

‘Als je me gezien had, zou je niet geschrokken zijn van mijn stem en je telefoon kapot hebben laten vallen. Dan hadden we licht gehad en had je dat paneel goed genoeg kunnen zien om nog een keer of twintig, dertig op die knop te beuken. Ik weet zeker dat dat geholpen had.’

Ik voelde hoe de man achter me in de ruimte bewoog.

‘Wat ben je aan het doen?’

Toen hij antwoordde, kwam zijn stem van een andere plek, ergens links beneden me. ‘Ik ben hier op de grond naar je telefoon aan het zoeken.’

Het was echt pikdonker. Ik zag niets, maar voelde de lucht bewegen en wist dat hij weer was opgestaan.

‘Steek je hand uit.’

‘Je gaat mijn telefoon erin doen, toch?’

‘Nee, ik heb mijn broek laten zakken en ga mijn lul erin doen. Jezus, jij bent echt een secreet, hè?’

In de veronderstelling dat hij me niet kon zien, lachte ik om zijn sarcasme en stak mijn hand willekeurig uit. ‘Geef me gewoon mijn telefoon.’

Een van zijn handen streek langs de mijne, die hij beetpakte terwijl hij de telefoon erin deed en mijn hand eromheen sloot. ‘Je hebt een leuke lach. Je zou moeten proberen hem wat vaker te gebruiken.’

‘Het is stikdonker hier. Hoe kun je weten dat ik een leuke lach heb?’

‘Ik zie je tanden.’

Hij liet mijn hand los en meteen voelde ik een paniekaanval opkomen. *Shit. Niet hier. Niet nu.*

Ik stak mijn hand uit en greep de zijne, voordat hij die helemaal had kunnen terugtrekken. ‘Het spijt me ... ik ... uh ... kun je gewoon je hand een minuutje om de mijne houden?’

Zonder aarzeling deed hij wat ik vroeg. Vreemd, die man stond daar gewoon, hield mijn hand vast en kneep er een paar keer in alsof hij wist dat ik gerustgesteld moest worden. Uiteindelijk voelde ik de golf zakken en ontspande ik. ‘Je kunt nu loslaten. Het spijt me, ik had een kleine paniekaanval.’

‘Is hij over?’

‘Ze komen en gaan zo nu en dan. Ik heb het gevoel dat hoe langer we hier zitten, hoe groter de kans is dat er weer eentje komt. Blijf maar tegen me praten. Dat leidt af.’

‘Oké, hoe heet je?’

De drang om plots te schreeuwen was té overweldigend. ‘Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!!!’

‘Wat de fuck was dat?!’ riep hij.

Ik liet nóg een schreeuw komen, deze was nog harder.

‘Waarom doe je dat?’

Zonder zijn vraag te beantwoorden, zei ik hijgend: 'Oh, dat voelde goed.'

'Je maakt me doodsbang.'

'Sorry. Het is een techniek waarmee ik de paniek kan stoppen – schreeuwen zo hard ik kan.'

'Is dat de beste techniek die je hebt?'

'Ik heb een paar verschillende technieken. Ik kan ook mijn ballen bewegen.'

'Pardon?'

'Ik heb ballen. Het helpt echt om die te masseren.'

'Je ... bállen? Van achteren gezien vond ik je op een vrouw lijken – en een verdomd goed gevormde ook nog.'

'Het zijn *baoding*-ballen. Metalen meditatieballen. Ik laat ze in mijn hand om elkaar heen rollen. Dat helpt me om rustig te worden.' Ik begon als een razende in mijn tas te zoeken.

'Wat is dat voor geritsel?' vroeg hij.

'Ik probeer ze te pakken. Ze zitten ergens in mijn tas.' Zonder licht waren ze niet makkelijk te vinden. 'Shit, waar zijn ze?'

Hij grinnikte. 'Ik heb wel een paar ballen die je mag vasthouden als je in de puree zit.'

'Je bent walgelijk. Blijf alsjeblieft uit mijn buurt met je ballen en je frikandel.'

'Ach, kom nou. Ik meen het toch niet. Maak je niet dik. Jij bent degene die begon over het masseren van ballen. We zitten vast in een donkere lift. Ik probeerde een grapje te maken, verdorie.'

Eindelijk had ik de meditatieballen te pakken en ik zei: 'Oké, hier zijn ze.' Ik haalde diep adem, begon ze rond te draaien in mijn hand en concentreerde me op de rustgevende geluidjes van metaal op metaal.

'Ze rinkelen. Hoe leuk,' klonk het sarcastisch. 'Wat ben je er precies mee aan het doen?'

‘Ronddraaien.’

‘En dat doet écht iets voor je?’

‘Ja.’ Na een paar minuten draaide ik me naar hem toe. ‘Doe je hand open.’ Ik legde de ballen in zijn handpalm. ‘Hou ze uit elkaar met je wijsvinger.’ Toen ik voelde dat hij de verkeerde vinger gebruikte om de ballen te positioneren, zei ik: ‘Nee, ik zei “wijsvinger”, niet “middelvinger”.’

‘Aha, prima. Mijn middelvinger kan ik ook beter nog even sparen. Die zal ik nog vaak genoeg willen opsteken als deze lift niet gauw in beweging komt.’

‘Je neemt het niet serieus. Geef terug.’ Ik pakte ze uit zijn hand.

‘Ik had een keer een date met een vrouw die over de tafel leunde en zei dat ze een paar metalen ballen in haar doos had zitten.’

‘Ben-wa-ballen.’

‘Aha. Daar ben je bekend mee?’

‘Ja.’

‘Ach ja, jij bent hier tenslotte de ballenexpert. Gebruik je die ben-wa-ballen weleens?’

‘Nee. Ik heb geen ballen nodig om een orgasme te krijgen.’

‘O nee?’

Ik kon het niet zien, maar ik voelde hoe hij naar me lachte.

Ik schudde mijn hoofd en zei: ‘Nou, dit wordt wel een heel raar gesprek zo.’

‘Wordt het nú pas raar? Ik vond deze ontmoeting al raar toen je mijn trommelvliezen scheurde.’

De hele situatie was zo absurd. Ik schoot in de lach. De metalen ballen floepten uit mijn hand rolden over de grond.

‘Je liet je ballen vallen.’

Hij zei het zo droogjes dat ik nóg harder moest lachen. Hij deed mee, we lachten ons letterlijk slap. We waren allebei ons verstand aan het verliezen.

Uiteindelijk zaten we op de grond met onze ruggen tegen de muur. Minuten gingen voorbij in stilte. Het viel me op dat hij echt waanzinnig goed rook. Het leek een mix van een aftershave en een mannelijk luchtje dat wel van hemzelf moest zijn. Ik vroeg me af of hij misschien net zo aantrekkelijk was als hij rook. Ik moest toegeven, alleen al zijn stem was zo sexy als de hel.

Ten slotte vroeg ik: 'Hoe zie je eruit?'

'Daar kom je gauw genoeg achter.'

'Ik probeer alleen een praatje te maken.'

Ik voelde zijn woorden vibreren toen hij voorover leunde. 'Hoe dénk je dat ik eruitzie?' Zijn stem was echt heel opwindend.

Ik schraapte mijn keel. 'Je hebt echt een heel fijne stem, heel volwassen. Ik stel me je voor als een soort van oudere, gedistingeerde man. Een beetje zoals James Brolin.'

'Daar ga ik mee akkoord.'

'En ik?' vroeg ik.

'Nou, kijk, ik heb je al gezien – van achteren. Dus ik weet al dat je een mooie kont hebt, en mooie tanden, aangezien die zo ongeveer licht geven in het donker.'

Mijn ademhaling werd een beetje moeizaam.

Hij moet gemerkt hebben dat mijn zenuwen weer begonnen op te spelen toen hij zei: 'Als je weer op het punt staat om te gaan krijsen als een hyena, krijs dan gelijk om hulp. Dan doe je er nog iets nuttigs mee.'

Ik stond abrupt op en begon te bonzen op de liftdeuren. 'Help! Help!'

Mijn geroep haalde niets uit.

'Oké, stop maar weer.'

Terwijl ik weer op de grond ging zitten, voelde ik een nieuwe angstgolf opkomen. Het was echt moeilijk om er tegen te vechten zonder enige visuele afleiding. Ik had nooit eerder zoiets meegemaakt in het pikkedonker.

‘Kun je mijn hand weer even vasthouden?’

‘Ja hoor.’

Hij pakte mijn hand stevig in de zijne. Bij gebrek aan visuele prikkels concentreerde ik me op mijn andere zintuigen, vooral reuk en tastzin. Ik genoot van het gevoel van zijn grote warme hand en van zijn geur, ik sloot mijn ogen en probeerde rustig te worden.

Plotseling liet hij me los en sprong op. ‘Licht!’

Meteen waren mijn ogen wijd open en ik zag dat de lichten weer aan waren.

‘Licht!’ schreeuwde ik.

Ik draaide me instinctief naar hem toe om hem te omhelzen, maar bevroor halverwege; mijn hart sloeg bijna over. Deze gast was veel knapper dan ik me ooit had kunnen voorstellen – zo knap dat ik me zwaar geneerde voor alles wat zojuist in het donker was voorgevallen.

Mijn liftmaatje leek in niets op James Brolin. Hij was jonger, heter, ruiger. Ik zou hem begin dertig schatten.

Hij had donker, inktzwart haar dat lang was bij de oren. Bovenop zat het verstopt onder een baseballpet die hij achterstevoren droeg. Zijn ogen waren opvallend staalblauw en op zijn mooi gevormde kaken stond precies het juiste stoppelbaardje.

Ik kon niets uitbrengen. Ik zei maar ‘hoi’, alsof we elkaar nu voor het eerst ontmoetten.

Hij liet een gevaarlijk sexy glimlach zien en knipoogde. ‘Hoi.’

Hoofdstuk 2

Dex

Wow. Mijn kleine handbalster was echt een lekker ding.

Ik had alleen nog maar haar achterste gezien voordat het licht uitging. Nu keek ik in haar mooie, grote bruine ogen en vond dit liftincident helemaal niet zo verkeerd.

Ze schraapte haar keel. 'Het licht is weer aan, maar we zitten nog steeds vast.'

Ik drukte een paar knoppen in. 'Daar lijkt het op. Maar dit is een stap in de goede richting, ik wed dat dit ding binnen de kortste keren gaat bewegen.'

En met 'dit ding' bedoel ik niet mijn jongeheer, al zou ik gezworen hebben dat ik hem voelde opleven toen ze daarnet langs haar mooie lippen likte.

Doe dat nog eens.

Fuck.

Ze is mooi.

Mijn ogen gleden langs haar lichaam omlaag en weer terug omhoog, geraakt door de manier waarop de kleine knopen van haar keurige blouse een paadje vormden tot aan haar delicate hals. Ik zou best aan die huid daar willen sabbelen.

Misschien kon ik haar overhalen om te spijbelen.

'Waar moet je zijn als de lift weer werkt?' vroeg ik.

'Op de vierendertigste,' zei ze.

Wat?

*Wat moet ze op mijn verdieping?
Ik weet zeker dat ze niet voor me werkt. Dat gezicht en die
ogen zou ik me herinneren.*

‘Wat heb je daarboven te doen?’

‘Ik mag mister Moneybags interviewen.’

Een stomp in mijn maag.

Ohhh.

Dit was geen goed bericht.

Ik slikte en hield mijn hoofd scheef, hield me van de domme. ‘Wie?’

‘De ongrijpbare Dexter Truitt. Hij is de CEO van Montague Enterprises. Ze hebben de hele bovenste etage.’

In een poging te verbergen dat ik het zowat in mijn broek deed, vroeg ik: ‘Waarom noem je hem mister Moneybags?’

‘Ik zie hem gewoon voor me als een inhalige, geldbeluste klotzak. Het lijkt me een toepasselijke naam. Ik ken hem niet echt, natuurlijk.’

‘Waarom denk je dan zo over hem?’

‘Ik heb mijn redenen.’

‘Misschien moet je niet het ergste van mensen denken voordat je ze hebt leren kennen.’ Ik wist het antwoord natuurlijk al, maar vroeg: ‘Waarom ga je hem eigenlijk interviewen?’

‘Ik werk voor een zakenblad, de *Finance Times*. Ik moet een verslag maken rondom een primeur die we gescoord hebben. Het gaat over een soort van ‘coming-out’ van Truitt. Hij is altijd heel erg op zichzelf gebleven nadat hij het bedrijf van zijn vader had overgenomen en wilde niet gefotografeerd of geïnterviewd worden. Zijn gave om zo goed als een mysterie te blijven is fenomenaal. Toen ik erachter kwam dat zijn eerste interview aan ons werd gegund, wierp ik mezelf op als vrijwilliger.’

‘Waarom? Ik bedoel, als je de man niet mag ...’

‘Het lijkt me leuk om hem eens goed aan de tand te voelen.’

‘Je lijkt me niet direct iemand die erop kickt om andere mensen het vuur aan de schenen te leggen, vooral niet gezien je eigen paniektoestanden.’

‘Nou, neem maar van me aan dat ik hiervoor álles uit de kast haal. Ik laat me deze kans niet ontglippen.’

‘Je weet dat je nooit op de buitenkant moet afgaan. Je hebt nu al besloten dat je die vent een klootzak vindt, terwijl je hem nog nooit hebt ontmoet. Alleen omdat iemand rijk en machtig is, is hij nog geen slecht persoon.’

‘Het is niet alleen dat.’

‘Wat dan nog meer?’

‘Laat ik het zo zeggen: ik heb mijn huiswerk voor dit interview gedaan en ik weet uit de eerste hand dat die vent een klootzak is. Het is te veel om nu op in te gaan.’

Fuck. Mijn hart sloeg op hol. Waarom was ze zo bevooroordeeld? Door de informele kleding die ik droeg na het sporten, kon ze onmogelijk vermoeden dat ik Dexter Truitt was. Ik zag eruit als een gewone fietskoerier in plaats van als de CEO van een miljardenbedrijf.

Mijn kantoor had een eigen douche en toilet; ik had me willen omkleden zodra ik boven was. Ik zou te laat geweest zijn voor het interview.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik.

‘Bianca.’

‘Bianca hoe?’

‘Bianca George.’

Dat was de naam van de journaliste met wie ik een afspraak had.

‘Aangenaam, Bianca.’

‘En jij bent?’

Wie was ik?